

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. No. 271.

Solgte Session.

65de. Nøde.

Onsdagen den 19de Decbr. Kl. 7 Aften.

(Fortfat.)

L. C. Larsen (fortfat): Den lærrede Ordfører bemærkede, at man i Forordningen af 1809 havde et Devis paa, hvad Lovgivningen til den Tid har anseet for at være en tilstrækkelig Gage for slige Embedsmænd; men herved måa dog bemærkes, at denne Forordning kun handler om de private Bisker, som i det Helse taget vare af mindre Omfang og heller ikke havde saa betydelige Forretninger med Hensyn til deres Vigtighed, som de kongelige Embeder, og at den lange Mærkelse, som siden den Tid er hengaaet, har forandret disse Forhold; ligeledes måa det erindres, at da disse Lønninger bleve bestemte, bleve de ansatte i dansk Courant, skjøndt de rigtignok ved Udfærdigelsen af Pengene gik over til at blive Rigsbankalere. Jeg skal blot endnu med Hensyn til et af disse Embeder, som jeg veed noget om, tillade mig at gjøre en Bemærkning, der viser, hvorlidet man kan støtte derpaa, at der findes Embedsmænd med saa ringe Gage. Med Hensyn til dette Embede er det Tilfældet, at den, der nu har det, fik det i en meget ung Alder, og naaget han ikke havde bedste Charakter, og naar han er bleven deri, saa hidrører det der fra, at han har en Eiendoms del, og med den Indtægt, han har af denne Eiendoms del i Forbindelse med Embedet, som vist nok er meget ringe i Omfang, er han istand til at føre en ganske behagelig Tilværelse, hvil-

ket gjør, at han ikke har forsøgt at blive forflyttet, som han ellers vilde have været nødt til. Hvad det andet af de mindre Embeder, som blev omtalt, angaaer, da kjender jeg det ikke saaledes, at jeg derom kan gjøre nogen Bemærkning. De skulde især være det, der ved ændring af de gjældende Lovgaver

Schjernig: Jeg har sluttet mig til det Forslag, som min lærrede Nabo uslig omtalte, fordi det er min Overbeviisning, at en Embedsmænd ikke godt kan leve af de Lønninger, der bleve satte i Lovudkastet ved Sagens anden Behandling, og denne min Overbeviisning er grundet paa den Erfaring, jeg har gjort i den lange Tid, hvori jeg har været Borger her i Staden. Jeg synes, at man ikke alene bør see hen til, om man kan faae Embederne besatte med duelle Mænd for de Lønninger, der her er satte; ikke heller troer jeg, at man bør tage for stærkt Hensyn til, om der indkommer Ansøgninger til tilstrækkelig Mængde af disse Embeder; men jeg troer, at man bør tage Hensyn til, om en Embedsmænd virkelig kan leve af den Gage, som Staten tilstaaer ham, og det troer jeg ikke er Tilfældet, naar man seer hen til de Sætter, som nu ere opførte i Lovudkastet, thi Fornødenhederne stige ganske vist med Alderen. Saalænge man er ung, kan den lærrede Taler, der næstsidst yttrede sig om Sagen, have Ret i, at man lader sig nøie med, hvad man kan faae for blot at komme i Bet; men jo ældre man bliver, og faaer Børn og Børn, desto større blive Fornødenhederne, og som Følge deraf bliver naturligtvis Gagen for ringe til, at en Embedsmænd deraf kan leve uafhængig. Jeg vil nu